

Liesbeth List, Als Een Kind

Ik liep door het park met mijn dochter, we stonden stil bij een boom
Ineens was ze verdwenen en ik zocht haarze had zich verscholen in een droom
Omdat ik haar niet zag, wou ik dat ik weer ogen had net als een kind
Ik liep door een straat met mijn vader, we stonden stil bij een raam
En in het duister van de kamer fluisterde iemand zacht zijn naam
Omdat ik niemand zag wou ik dat ik weer ogen had, net als een kind

Ik zag een soldaat op een foto, in een stuk geschoten stad
En een film stopte de kogel, die hij net geschoten had
Omdat hij niets meer zag, wou hij weer ogen had, net als een kind
Net als een kind, net als kind